

SPYGLASS

S02E01
Medzizastávka

TÚLAVÁ

Otreľ si oči od slz. Sklopil fotografiu Amandy a pozrel pred seba. Na návěsti žiaril pokyn STOJ VŠETKÝMI PROSTRIEDKAMI. Zdvihol ruku z akceleračnej páky, keď mu na temene hlavy pristala hlaveň.

„Ani na to nemysli, kamoš," chichot, „nebrzdi!

„Čo?"

„Sklapni, Tomáš. Výstižnejší je ten Spisovateľ, nie? Lebo Tomáš nie si. Heh. "

„Ale.." skúsil siahnuť na brzdu.

„NIE!"

Spisovateľ drgol do malého čriepku zrkadla na riadiacom pulte. Stočil sa a jeho obraz prikývol. Pozrel pred seba.

„Zabijeme sa," rútil sa oproti ním nákladný vlak.

„Nevadí!"

„Mne troška," Spisovateľ vrazil znova do zrkadla a potiahol malú páčku. Túlavá zaškrípala.

„PRESTAŇ!" zhúkol na neho chalan na ktorého nevidel. Spisovateľ počul cvaknutie. Trhlo ním. No uvedomil si, že nepočul skutočný výstrel.

„Blafuješ?" pozrel na chalana za ním, „Ty?"

Mladý chalan približne v Spisovateľovom veku sa vyparil v čiernom mraku a okamžite sa zjavil na riadiacom pulte.

„Áno a áno, hh."

Túlavá prešla cez nákladný vlak a jej obraz sa prelínal s druhým obrazom Túlavej. Strojom heglo a zastavili.

„Vidíš čo si spravil?" Spisovateľ pozrel z okna na biely priestor.

„Chcel som ťa naozaj zabiť," zazubil sa a pozrel na spoločníka, „ale toto je tiež možnosť. Nikto ťa nenájde. Hh," vytiahol z vrečka dýku a ohnal sa po Spisovate-

ľovi. Ten sa snažil brániť zvyškami jeho pera.

„Sakra!“ Vyskočil a udrel ho dvierkami rozvodnej skrinky.

„Dúfam, že to bolelo, Iluzionista,“ a vrazil mu druhú. A rýchlo prešiel cez dvere do priestoru pre cestujúcich. Zamkol dvere na stanovisko. Otočil sa oproti svojmu zrkadlovému ja.

„Čau,“ prehlásili naraz a prikývli si. Opreli sa o stienku pri nástupných dverách každý pri svojom stanovisku. V momente sa v chodbe objavil Iluzionista. A hľadel sám na seba. Svoje zrkadlové ja. Spisovatelia zvyškami pier udreli svojich protivníkov po zátylku. Spadli na zem.

„Ako?“

„Často sme sa vracali?“

„Možné,“ Spisovateľ sa postavil pred svoju verziu.

„Nebudú vedieť, ktorý je ktorý,“ zrkadlový sa posadil na gauč, „máš šajn kde sme?“

„Na dákej medzizastávke?“

„Hmn?“

„Stále tu funguje gravitácia,“ Spisovateľ si poskákaval na mieste.

„Ale konečne chápem to s hadmi.“

„Vždy ich miloval,“ Spisovateľ pozrel na posadeného Spisovateľa.

„Hral sa s nami. Aj s tým potápačom.“

„A my sme ju nechali len tak niekde?“

„Amandu?“ zrkadlový Spisovateľ si pretrel oči.

„Hej.“

„Vieš kto by ti za to ,hej' vylepil, že? A dobre vieš, že sme ju nechali s Dávidom.“

„Dávid,“ Spisovateľ pozrel na Iluzionistu na zemi, „musíme sa odtiaľto dostať.“

„Ako?“

„Netuším,“ Spisovateľ pozrel z okna. Zrkadlový vstal a prešiel ku svojmu sokovi.

Hľadel na jeho bezbrannú tvár.

„Stále vyzerá tak mlado.“

„Nenechaj sa osrať. Najskôr je to ilúzia,“ Spisovateľ otvoril dvere.

„Nemyslím si, vždy tak vyzeral.“

Spisovateľ zišiel na najspodnejší schodík a pravú nohu natiahol k bielej zemi. Túlavá nemala ani tieň. Ani on nemal tieň. Neexistoval. Zacítil ako jeho podrážka narazila na pevnú hmotu. Zoskočil dole.

„Je tu kyslík a je tu pevný povrch,“ smeroval svoj hlas do vnútra stroja. Cez druhé dvere vyletel zrkadlový Spisovateľ. Spisovateľ skúsil zdrapiť dvere, no tie mu zatreslo pred dverami. Túlavá zmizla za bielou stenou a tak isto aj zrkadlový Spisovateľ. Ostal stáť medzi stenami s dlhou chodbou pred sebou.

„Je čas zahrať sa hru, hh, hh,“ Iluzionistov hlas sa odrážal z každej strany.

„FAJN!“ Spisovateľ vykročil do chodby. Zastal po tom, čo mu pod nohou začali padať biele kúsky do čiernej priepasti. Odstúpil. Pozrel späť odkiaľ prišiel. Zo vzduchu dopadla na povrch biela guľa, dvakrát väčšia ako on. Pregelgol.

„Do prdele!“ pozrel na priepasť a na približujúcu sa guľu. Guľa vydávala zvuk ako keby sa guľala po kolkovej dráhe. Skúsil pristúpiť k stene. Pokrútil hlavou. Pozrel na priepasť. Škrípavý zvuk naberal na intenzite. Šliapol nohou na priepasť. Pevná plocha. Stúpil na zdanlivú priepasť na ktorej stál pevne nohami. Pozrel na valiaci sa predmet a potom pred seba. Urobil ďalší krok. Pocítil ako stratil rovnováhu a hlavou miery k vode na spodku priepasti.

Dopadol. Mäkké pristátie. Ležal vo veľkej posteli. Biele prikrývky príjemne vonali. Stúpil na zem, cítil na chodidlách koberec. Prezrel si na prsty na nohách. Vstal a pozrel do zrkadla. Nemal svoje sako. Ani len košeľu. Len biele tielko a trenky. Pozrel sa hore. Miestnosť nezakrývala strecha, steny pokračovali až k oblakom. Pozrel na fotografiu na stolíku.

„Pamätáš?“ zaznel hlas Iluzionistu v priestore.

Spisovateľ chytil biely rám do rúk.

„Heh. Spisovateľ! Viem, čo si urobil! Ale prečo si nosil toľko mien? Richard? Tomáš? Daniel? Prečo si neostal pri tom svojom? Tak krásne meno? Nechceš byť tým kým si bol? Snažíš sa zdrhnúť?“

Spisovateľ cítil tuhé zovretie okolo srdca. Prišiel k skrini. Chytil ju za ruko-
váž a potiahol dverami k sebe. Obrovská hadia hlava zasipela. Spisovateľ zatresol
dvere a odskočil dozadu. Had roztvoril skriňu. Spisovateľ ho nevedel identifikovať.

„To ty! Ty môžeš za hady! Vždy si ich miloval.“

„Sladké. Poznáš moje hobby, che.“

„Skôr posadnutosť,“ Spisovateľ zdrapil vzduch a zatiahol ním. Pred hadom vznik-
la biela stena.

„HEJ!“ ozvena Iluzionistovho hlasu preťala priestor.

„Daj si facana. Si v mojej hlave,“ Spisovateľ sa zvrtoľ k miestu, kde ešte pred
chvíľou bola posteľ. Prázdna štvorstenná miestnosť.

„Pche,“ hlas nasledovalo hlasné škrípanie. Po bielej podlahe sa steny začali
približovať. Všetky štyri. Spisovateľ ostal v strede nehybne stáť. Prižmúril oči.

„Ale, čo je toto?“ Iluzionistov hlas znel zaujato. Obraz okolo Spisovateľa sa zme-
nil na nepoznanie. Po štyroch stenách nezostala jediná zmienka. Stál na námestí
neďaleko fontány v slnečný deň.

Pristúpil k lavičke z ktorej videl ako na okraji fontány sedí mladé dievča.
Rozpoznával ju aj napriek rozplývaniu a rozmazávaniu obrazu. Napokon, cestoval
s ňou posledný rok. Prišla k nej rozmazaná osoba. V jeho saku a košeli. Posadil
sa k nej.

Spisovateľ - pozorovateľ, zatvoril oči, stisol pery a sklopil zrak.

„Toto je môj trik,“ Iluzionista znel inak. Spisovateľ otvoril oči a pozrel vľavo.
Stál vedľa neho v teplákoch a čiernej teplákovej bunde. Pozrel pred seba. Biela
stena s hnedými dverami.

„Ako si...?“ Iluzionista si prezrel Spisovateľa, ktorý civel na dvere.

„Sklapni!“

„Rozbil si môj tok. To... to ešte nikto neurobil,“ pozrel na dvere. Prebehol pohľadom niekoľkokrát z dverí na Spisovateľa a opačne. Nahodil lišiacky úškrn a pristúpil k dverám. V zámku bol kľúč. Natiahol ruku. Pozrel na Spisovateľa, ktorý jemne krútil hlavou. Iluzionista pokrčil ramená a chytil kľúč. Ruku okamžite stiahol späť. Pozrel na prsty. Spálené. Pozrel na miesto, kde ešte pred chvíľkou stál Spisovateľ. Hľadel do betónovej plesnivej steny zo špinavou zemou. Dvere boli stále za ním.

„Toto je moja hra!“

Spisovateľ otvoril dvere Túlavej a vyšiel do nej. Na zemi sa zviechal schúlený Iluzionista.

„Toto je moja hra, toto je moja hra,“ mu ticho vychádzalo z úst. Spisovateľ vošiel do obytného priestoru ku malej skrinke, vytiahol odtiaľ fľašu s čírou vodou. Zastal. Pozrel do priestoru. V polovici Túlavej stále existovala biela stena. Potriasol hlavou. Stena tam stále bola. Pristúpil k nej. Prešiel po nej prstami. Hladká biela stena. Pozrel na telo v nástupnom priestore, stále sa zviechalo na zemi.

Chrstol vodu Iluzionistovi do tváre.

„Erik, vstávaj,“ potriasol ním. Iluzionista, Erik, prudko otvoril oči. Hľadel na Spisovateľa.

„Ty hovädo!“

„Kuš!“ Spisovateľove obočie sa spojilo v jedno. Biela stena za ním zaujala aj Iluzionistu. Vstal bez námahy, premeral si Spisovateľa a kráčal k stene. Prešiel po nej prstami.

„Briliantné,“ tleskol rukami.

„Máš vysvetlenie?“

„Naše druhé ja,“ ukázal svoje dokonalo čisté zuby stene. Spisovateľ si chytil hlavu do dlaní a natiahol si chrbát.

„V pohode?“ Iluzionista podošiel k oknu a pozeral do diaľky na nekončiacu stenu. „No,“ Spisovateľ otvoril dvere a pozrel na biely priestor všade vokol. Stenu aj tak bolo rozoznať.

Iluzionista hľadel na bielu stenu a pomaly ju hladil bruškami prstov. Robil ukazovák pravé uhly v pravidelných intervaloch. Spisovateľ zastal tesne za ním a pozoroval Iluzionistovu končatinu.

„Ticho,“ osočil sa Erik, „a negúľaj tými očami.“

Priložil k stene ucho a sivomodrými očami pozeral do diaľky cez okno.

„Erik?“

„Pst.“

„Erik.“

„Čuš!“

„Erik!“

„Ticho ti vravím.“

„ERIK!“ zdrapil Iluzionistu za rameno a potiahol ho od steny, ktorá prestala byť biela. Odrážala obraz ich dvoch a vyzerala ako rozvírená vodná hladina. Po miestach kade Erik prešiel rukou vznikli výčnelky.

„Čo si spravil?“

„Ešte neviem, hehe,“ Iluzionista strčil ruku medzi výčnelky. Tie sa zmenili na priehľadnú dlaň, ktorá jeho ruku polapila. Vyvalil oči. Trhol rukou, no nepohol ňou. Pozrel na seba v rozčerenej vode. Odraz na neho vrhal šibalský úškrn a ruka prechádzala do priehľadnej dlane, ktorá Iluzionistu ťahala k sebe. Spisovateľ ho chytil a začal ťahať na druhú stranu. Dľaň nepovolila ani tak. Trhla sebou a oboch chalanov vtrhla do obrazu.

Spisovateľ a Iluzionista dopadli na čerstvo voňajúci trávnik, obaja doluznak. Iluzionista zdvihol hlavu. Priemer zorničiek stratil svoj rozsah. Zaprel dlane do zeminy a zatlačil. Stál na nohách. Natiahol ruku pred seba. Zdrapil drevený

vyrezávaný rám.

Spisovateľ si začal prášiť sako. Zastal. Chytil ho a prezrel si ho. Zdvihol hlavu a potom pohľadom skĺzol späť na sako. A späť dopredu na Iluzionistu, ktorý držal rám.

Amanda búchala z vnútornej strany na plátno a otvárala ústa pričom sa jej napínali žily. Dlane jej búchali o plátno. Spisovateľ pristúpil bližšie a hľadel na ňu. Položil svoju dlaň na miesto, kde ju mala ona. Zastala. Pozrela na svoju dlaň. Spisovateľ zatvoril oči.

„Prečo máš dievča v obraze?“

„Nie je to moje dievča.“

„Cestoval si s ňou rok, tak no...“

„Čo. Ako to môžeš vedieť?“

„Ty si ma možno nevidel, ale bol som tu celých sedem rokov.“

„Kde tu?“

„V závese,“ Erik sklopil zrak, „zdrtila ma správa o... veď vieš čom.“

„Heh.“

„A potom som ťa videl... som myslel že mám halušky! Ale aj tak som ťa začal pozorovať.“

„Šmírak,“ Spisovateľ neotváral oči.

„Boli časy, kedy si mi hovoril všetko,“ Iluzionista si prezrel Spisovateľov profil tváre, „stále vyzeráš rovnako.“

Spisovateľ zdrapil Erika a tuho ho objal.

„Kámo,“ Iluzionista roztvoril ruky a ledva udržal balans.

„Sorry,“ Spisovateľ ho pustil, zhlboka sa nadýchol, „ja len... Som rád.“

„To vidím,“ natiahol si ramená, „prečo je tam?“

„Tvoje triky?“

„Ee,“ osočil nos a prešiel okolo rámu. Na trávniku stáli ďalšie obrazy s dobíjajúcou sa Amandou. Spisovateľ kráčal za ním. Zastal. Ostal stáť. Pozrel na nebo.

Čisté modré nebo. Nebolo chýru ani po mráčiku.

„A kde je slnko?“ Iluzionista zastal tesne pred Spisovateľom, „ako sa odtiaľto dostaneme?“

Z trávy vyrástli zrkadlá, ktoré ich obklopili z každej strany. Spisovateľ s Iluzionistom o seba narazili chrbtami a urobili tak otočenie o tristošesťdesiat stupňov.

„Tadiaľto,“ vykročil nohou Spisovateľ a potiahol Iluzionistu za lakeť do chodby. Prešli dve ostré križovatky a ostali stať na väčšej planine. Brady mali spustené a oči upierali na osobu s plesnivou kožou a na červeno žiariacimi očami. Svižným krokom k ním vykročila. Veľmi svižne. Spisovateľova noha v otočke na trávniku prekĺzla. Erik ho zdrapil za ruku a potiahol.

Osoba ich každým krokom dobiehala. Cítili jej pach. Jej dych. Jej dotyky na chrbtoch. Nemali čas spomaliť na zabočenie. Zakopli jeden o druhého a vleteli priamo do zrkadla. Dopadli na vlhký betón.

Spisovateľ ostal sedieť na zemi a prezeral si Iluzionistu.

„Prečo si ma chcel zabiť?“

„Nechcel.“

„Ale...“

„Dak!“ hodil na neho ostrí pohľad, „chcel som vedieť čo spotíš.“

„Úchyl,“ Spisovateľov pohľad prešiel na malé zamrežované okienko v hornej časti cely. Nadvihol jedno obočie a zvrtol hlavu k dverám. Erik oproti ním stál a držal kľučku. Uškrnul sa. Pustil ju.

„Ty bastard!“

„Čo predo mnou skrývaš?“

„Luhár!“ Spisovateľ vyskočil na nohy a natiahol päšť smerom na Erikovu tvár. Ten ju zdrapil do svojej ruky a odsotil Spisovateľa do steny.

„Heh, ja som luhár? A ty si čo?! Čo skrývaš! Ukáž mi to!“

„Zabudni!“ odrel si tvár od špiny a prešiel si chrbtom dlane po perách.

„Zabudni? Heh, čo skrývaš?!"

„Do toho ťa nič!" Spisovateľ skočil na Erika a udrel mu do hrude.

„Niekto nám zosilnel," Erik zdrapil Spisovateľa za boky a šmaril ho znova o stenu. Potom ho chytil za košeľu a zdvihol chalana so zaťatými zubami. Päšťou mu vrazil do sánky.

„Čo si jej spravil!?"

„Ee."

„Fajn," Iluzionista ho pustil na zem a pozrel na dvere.

„Odchádzam," zdrapil kľučku a otvoril dvere. Zatvoril oči spoločne s hlbokým nadýchnutím.

„Stále si v mojej hlave," Spisovateľ pozrel na malé okienko, cez ktoré začal vtekať riedky betón. Iluzionista zabuchol dvere.

„Takže nás oboch zabetónuješ, fajn. Túto hru môžu hrať dvaja."

„Čo spravíš?"

Zdvihol pravý kútik pery a pozrel na zem, z ktorej začal takisto vytekať betón.

„Však ty povolíš," Spisovateľ stúpil na betón teniskami, ktoré okamžite zmizli pod vrstvou.

„A ty otvoríš dvere," Iluzionista ostal stáť oproti nemu.

Keď už mali betón po pás tak Iluzionista roztiahol ruky.

„Fajn, vyhral si," tleskol, „ale nie úplne," luskol prstami. Spisovateľ so sebou trhol. Rukami si zdrapil hlavu a predklonil sa s krikom. Žili mi vystúpili. Dopadol na podlahu Túlavej. Erik stál nad ním a pristúpil mu ruku.

„Povedz mi svoje meno!"

„Spi..."

„Nie toto. To, ktoré máš od narodenia!"

„Uhm..." Spisovateľ pozrel na Erika, potom na jeho topánky. Ruky. Oči mu behali zo strany na stranu, „ehm."

„Super, super,“ Erik zložil nohu zo Spisovateľových rúk. Ten položil hlavu čelom na podlahu. Erik opustil vozidlo. Spisovateľ zdvihol hlavu a opretý o sedačku ju sklopil medzi kolená. Pozeral na svoje tenisky. Pery mal stisnuté a v kútikoch oči lesknúce kvapôčky. Pozrel na papier v písacom stroji. Vstal a chytil zošívачku na kope papierov vedľa stroja. Vzal posledný papier. Pohľad mu sklúzol na papier v stroji a potom späť na text v ruke. Končil slovom KONIEC. Vrátil ho späť. Položil naň zošívачku. Vzal papier zo stroja do rúk. Narovnal ho a prešiel k sedačke, kde si sadol. Kým zakláňal hlavu, zhlboka sa nadýchol a držal papier v ruke pred sebou. Uprel pohľad na text.

Voda z fontány ma kropila, keď som v teplom dni sedela sama na rube fontány...

Zdvihol zrak a skrčil papier. Odhodil ho na zem. Prešiel k dverám a zdrapil kľučku. O Túlavú sa opieral Erik a hľadel na fontánu pred ním. S cigarety mu stúpala dym. Spisovateľ kráčal k fontáne krok za krokom. Na jej obrube sedela Amanda. Ani po priblížení k nej nebola ostrá. Ani fontána ani Amanda. Spisovateľ pozrel na roztrasený nápis vyrytý do kameňa. TAM KDE SI JU STRETOL, ČI? Pozrel na Iluzionistu ktorý odhodil špaček. Stúpil na neho. Prešiel k Spisovateľovi a položil mu ruku na rameno.

„Nenechaj sa prosiť,“ Iluzionistove pery vzdialené len niekoľko milimetrov od Spisovateľovho ucha. To spôsobovalo, že na uchu cítil jeho dych.

„Hovor a ja ti vrátim meno.“

„Nikdy,“ Spisovateľ podošiel k Amande. Zdvihla hlavu. Rozpoznal jej na tvári úsmev. Natiahol k nej ruku. Pomaly ruku natiahol bližšie k jej vlasom. Končeky prstov sa jej takmer dotýkali.

„Ak mi to nepovieš zbohom,“ Iluzionista otvoril dvere Túlavej.

„Blafuješ,“ Spisovateľ prešiel cez Amandinu tvár. Pripažil ruku k telu a sklopil hlavu.

„Nie, nie.“
„Blafuješ.“
„Nie, nie.“
„Ale áno. Nebola tak blízko,“ Spisovateľ pozrel na Iluzionistu, „nesústrediš sa.“
„Čo?“ Erik si chytil hlavu do dlaní. Zvuk tupého nárazu pri dopadnutí tela na zem sprevádzalo zavíjanie. Erik si stále držal hlavu.
„Chcem vedieť svoje meno!“
„Zrazu je dôležité, čo?“
„Vždy bolo,“ Spisovateľ prižmúril oči smerom na Erika.
„Argh! Čo? Už nie je dôležitý charakter?“ zatínal zuby.
„Je.“
„Načo ti je meno?“
„Musíš vedieť, kým si bol.“
„Jasné,“ Erik vstal, žili na spánkoch mu stále pulzovali. Červené žilky v očiach zintenzívnili. Ostali stáť uprostred bielej hmly.
„Nesústredil si sa.“
„K spomienkam ťa nepustím,“ ticho a výrazne prehlásil do hmly Iluzionista.
„Nebudem sa pýtať,“ dvere práve vynorené z hmly ich rozdeľovali. Spisovateľ vykročil, „chceš ich uzavrieť?“
„Uhm.“
„Zamknúť?“ Spisovateľ pomaly vykročil, stále hľadel na Erika. Pomalou chôdzou došiel až ku dverám, „tak sa pozrime,“ chytil kľučku. Iluzionista si preložil ruky cez seba a nadvihol jednu stranu pier.

Spisovateľ otvoril dvere. Erik prebehol kus k dverám. Obaja stáli uprostred miestnosti s oknom a posteľou. Spisovateľ pozrel na angličáky položené na skrinke.
„Zbožňoval si ten zelený,“ kývol hlavou na zdobneninu Dodge Viperu. Erik pretočil očami. Napokon ich zavrel. Steny sa roztriasli.

„Prestaň," Spisovateľ mu položil dľaň na hrud'.

„Čo?"

„Skončíme to," pozrel mu priamo do očí.

„Nie!" steny zmizli a objavila sa okolo nich planina s vodou. Malý chalan okolo nich prebehol. Spomalil pri kraji vody. Noha mu prebehla druhú a zrubal sa do jazera. Špliechal okolo seba vodu a kričal. Druhý za ním dobehol a podal mu ruku. Spisovateľ si všimol tik na Erikovom pravom oku. Malý chalan vytiahol druhého z vody.

„Fajn Erik, končím," obraz sa rozplynul v hmlu. Spisovateľ zmizol v hmle.

Ostrý pípajúci zvuk prenikol do ucha Spisovateľa. Trhlo ním a zdvihol hlavu. Otočil páku a stlačil čierne tlačidlo. Zvuk ustál. Videl pred sebou trať, pozrel z jedného okna, z druhého okna. Pokrútil hlavou.

„Kde som, kde to som?" oprel sa o riadiaci pult a pozrel pred seba.

Vybehol z Túlavej ku kilometrovníku. Keď mu ostala farba na prstoch povzdychol.

„Ehm," roztvoril oči, keď začul hlas, „mám dojem, že máme menší problém."

„Vyzerá to tak," Spisovateľ pomaly otočil svoju tvár oproti svojej dôveryhodnej kópií, „takmer som zabudol."

„Ten trik sa mu sakra podaril," zrkadlový natiahol ruky pred seba, tak že si popukal prsty.

„Teraz sme kde?"

„Medzi zrkadlami?"

„To sa nedá..."

„Nehovor, že nie, pretože máme len jednu sexicu," ukázal na Túlavú.

„To už nikdy nehovor," Spisovateľ ju pohladil.

„Hladkáš mi priateľku!"

„Hovoril som si, že je medzi nami daky rozdiel. Musí byť.“
„Nepovažuješ ju za svoju priateľku?“
„Nie.“
„Tak potom za čo ju považuješ?“
„Za domov!“ Spisovateľ si zakryl ústa.
„Prečo zvyšuješ...“
„To bolo nechtiac,“ ohmatal si sánku a pozrel vôkol seba, „počul si to?“
„Počul som čo?“
„Pst!“ Spisovateľ prešiel k nízkym kríkom, natrčal ucho pomedzi stromy. Zrkadlový pozrel do diaľky, zakrýval si oči pred slnkom dlaňou. Pozreli na seba.
Spomedzi stromov vyšiel vychudnutý chalan s ulízanými vlasmi a okuliarmi. S roztrasenými rukami si ich napravil. Avšak stále ostali krivo.
„To nie je dobré,“ Spisovateľ začal hmatať vo vnútornej kapse. Nahmatal však len zvyšky pera, „doboha!“
Zrkadlový pozrel do vlastného vrecka, „super!“
„Páni?“ chalan prehovoril veľmi roztraseným hlasom, „ehm. Trochu som... sa stratil?“
„Stratil?“ Spisovateľ aj so svojím zrkadlovým ja podišli bližšie ku chalanovi. Tomu behali oči z jedného na druhého.
„Hehe,“ o krok ustúpil. Zavadil o koreň a spadol na zadok, „vyzerate takmer rovnako.“
Spisovateľ pozrel na druhého Spisovateľa, a obaja zdvihli ramená a dlane do vzduchu.
„Netušíte kde som? ... prosím?“ opäť si napravil okuliare.
Spisovateľ ho chytil za károvaný sveter a zdvihol zo zeme, postavil ho na nohy a oprášil mu rameno. Trochu ho capol po tvári. Vylepil mu facku.
„Hej, hej hej!“
„Počúvaj ma sem ty šmejď!“ zdrapil ho za golier a prisunul k sebe. Chalanove

pery sa nekontrolovateľne triasli. Oči mu behali po Spisovateľovej tvári.

„Prosím, prosím,“ Spisovateľ ho držal v jednej ruke a zaťal ruku v päsť. Zrkadlový Spisovateľ mu ruku chytil.

„Nechaj ho, vyzerá zmätene.“

„To vyzeral aj minule!“

„Minule?“ chalan nasal nosom veľa vzduchu. Odkášlal si. Spisovateľ ho pustil. Chalan vytiahol z vrečka inhalátor a priložil si ho na ústa.

„Vážne si myslíš...?“ pozrel na chalana, ktorý práve odkladal inhalátor, „že je neškodný?“

„Nehovorím. Ale... možno je to len ďalší trik.“

„Mám na teba otázku.“

„Ďalšiu?“

„Ehm..“

„No, rýchlo.“

„Pamätáš si svoje meno?“

„No,“ zrkadlový rozhodil rukami a pozrel na Spisovateľa, „jasné, že áno.“

„Ako sa voláš?“ Spisovateľ si poškrabal bradu. Zrkadlový na neho pozrel. Premeral si ho. Pokrútil hlavou. Ukazovák vystrel smerom na Spisovateľa.

„Toto je fakt úbohý trik, Erik, vieš, že to meno nevyslovím!“

„Nie,“ šepol mu Spisovateľ, „zmazal mi ho z pamäte. Všetko ostatné viem. Len meno.“

„Nikdy ho nevyslovím. Znova nie. Sám to dobre vieš,“ odsunul Spisovateľa a pozrel na chalan. Presnejšie na miesto, kde ešte pred chvíľou chalan bol.

„Prúser,“ prikývli navzájom. Dvere na Túlavej buchli. Chalan ukázal zuby a prešiel na stanovisko. Spisovateľ pokrútil hlavou a otvoril dvere. Pozrel na zrkadlového, ktorý len mykol ramenami a nasledoval ho do vozidla.

Chalan sedel a prezeral si všetky páky a tlačidlá na riadiacom pulte. Obrátil sa na dvoch chalanov, keď vošli. Nemotorne si chytil okuliare a zložil ich. Otreľ

si ich o sveter. Nasadil ich späť na nos.

„Dost' tých šarád," Spisovateľ ho zdrapil a potiahol ním. On však ešte chytil zrkadielko na palubovej doske a pretočil páku. Spisovateľ na neho pozrel. Svet za oknom sa zmenil. Túlava zapraskala. Spisovateľ pozrel na svoje zrkadlové ja, ktoré sa na mieste začalo vzdávať. Zmizlo. Ozval sa kovový škríp kolies Túlavej, ako prešli návesť a prechádzali cez Kremnicu.

„Čo si to urobil?" zdrapil chalana, ktorý naťahoval ruku za zrkadlom. Spisovateľ ho zdrapil a zatiahol brzdy. Všetky.

„Ty si technik, Dievčaťa X, že?"

„No a?" technik vystrel chrbát a odpľul si na Spisovateľove topánky.

„Nie si skutočný," vrhol ho k sedačke.

„Hehe," technikova tvár začala bublať. Okuliare padli na zem a Erikove oči prezradili pravú identitu osoby, „som späť!"

„Erik!" Spisovateľ vzal z poličky malú sošku. Pozrel na ňu. A ohnal sa po Iluzinoistovi.

„Brzdí kamoš!"

„Už nie!" Spisovateľ vrhol sošku priamo do Erikovej hrude. Ten ju na poslednú chvíľu zdrapil a držal si ju pár milimetrov od tela. Na rukách mu vystúpili žily. Zuby jeho soka škrípali o seba. Koniec sošky dotykcom spôsobil nepohodlný pocit na hrudi. Nadvihol nohu. Spisovateľ stratil rovnováhu a spadol do boku. Soška ostala Erikovi v ruke. Hodil ju. Spisovateľ si len tak tak zakryl tvár. Erik ho preskočil a chytil kľučku na dverách. Hlavou narazil do skla, ktoré nezmenilo pozíciu. Trhol kľučkou.

„Zamkol som," Spisovateľ si otrel pery. Z nosa mu tiekla krv.

„Tuším soplíš."

„Naser si! Prečo si tu? Čo chceš?"

„No..." naklonil krk a poškrabal sa, „pôvodne - len ťa vidieť. Ale teraz chcem to tajomstvo. Tajomstvo o Amande."

„Pche.“

„Pche,“ prešiel okolo Spisovateľa na sedačku. Preložil si nohu cez druhú. Spisovateľ pozrel na rozbitú sošku.

„Vieš aké to bolo?“

Spisovateľ ostal hľadieť na Erika.

„Vidieť ťa po tvojom pohrebe?“ Erik pozrel na stôl, „Po tom, keď som videl tvoju nehybnú tvár ležať v rakve? Tak pokojná. A stále z nej bolo cítiť bolesť. Smútok. Mladá nehybná tvár. Hmn. A potom, proste na ulici - som ťa videl. - Živého. Sviežeho. Skrýval si si tvár, ale predsa som ťa na moment rozpoznal.“

„Erik...“

„Nie, S..., prepáč *Spisovateľ*.“

„Erik.“

„Neoslovuj ma furt. Chcel som ťa vidieť, stretnúť. Vidieť.“

„Vravel si, že si ma sledoval celých sedem rokov.“

„Kiežby. To. Nešlo. Ostal som doma a celú dobu mi to vrtalo v hlave. Ani len netušíš ako to bolelo. A netušíš ako to bolí teraz, keď som si istý.“

„Uhm...“

„Nehovor nič. To je nič, v zrovnaní s tým, že tvoja mama sa psychicky zrútila,“ pozrel na Spisovateľa, ktorý si zakryl ústa, „tvoja sestra sa k nej našťahovala. Žila opäť s tvojimi rodičmi. Tvoj tatko ťa mal vždy za zmätka. A tým aj si. Dokázal si to. Aspoň mne.“

Spisovateľ si utrel oči. Poškrabal nos a pozrel na Iluzionistu.

„Nebola by to hanba, zabudnúť na nich? Na to, koľko utrpenia si im spôsobil? Čo?“ Iluzionista vstal a nachystal si prsty na lusknutie, „netušil by si kto si, odkiaľ si a...“

„Prestaň,“ Spisovateľ zdvihol hlavu a prebodol ho pohľadom.

„Niečo sa ti nepáči?“

„Netušíš, prečo som odišiel.“

„Snád' mi to vysvetlíš?" Iluzionista pozrel Spisovateľovi priamo do očí, „a potom mi ešte aj povieš, tajomstvo s Amandou?"

„Je tu taký drobný detail, ktorý som ti chcel povedať už dváno..."

„Počúvam, nakoľko mi môj najlepší kamoš zaklamal nafingovaním vlastnej smrti, chcel by som pár vysvetlení."

„Nie každý príbeh má šťastný koniec," Spisovateľ sa oprel o poličku, „a ja ho nemám. Skapem. Na koniec skapem."

„Čo to meleš?"

„Pozri, nemyslel som, že to bude trvať sedem rokov. Vôbec."

„Plánuješ skapať?"

„Neplánujem. Ale... už je to napísané."

„Si magor, mal by som ťa dať do blázince."

Spisovateľ sa sklonil k poličke. Vzal malý zelený zápisník. Vytiahol ho. Vložil ho Erikovi do rúk na otvorenej strane. Erik zbehol očami na text. Behal po riadkoch. Zdvihol oči.

„To..." pozrel dole a potom späť na Spisovateľa, „kedysi to naškrabal?"

„Veľmi dávno," Spisovateľ ukázal prstom do rohu stránky na dátum.

„To nie je možné, však to som ani netušil... No tak moment! Ty si vedel, že sa staneš týmto?"

„Nie."

„Ale vážne?"

„Nie. Vtedy to bola len postava v príbehu."

„Si si tým istý?"

„Príliš."

„A teraz si tou postavou ty?"

„Nechcene."

„To určite, to ti neverím, ani za nič," opäť spojil prsty na ruke.

„Fajn, dobre," Spisovateľ ustúpil, „tak si luskni."

„S radosťou," mykol prstami a nič sa nestalo. Ostali na mieste. Pozrel na Spisovateľa, ktorý mykol ramenami.

„Ukázal si mi, ako ťa zastaviť," vytiahol z vrecka čepeľ z rozbitého pera, „ten jed je dosť silný, nie?"

Iluzionista hľadel na čepeľ, ktorú mu Spisovateľ prikladal k hrdlu. Nadvihol obočie a prezrel si Erikove oči. Pokrútil hlavou. Odsunul nôž a pozrel na neho. Iluzionista hľadel na svojho oponenta, ktorý odhodil pero von oknom.

„To nie som ja," utrel si ústa, „toto vôbec nie som ja!" udrel päšťami do poličky.

„Nuž, vždy si bol slaboch," Erik ho chytil okolo krku a pritiahol k sebe, „myslel si si, že som si nevšimol?"

„O čo ti ide?"

„Vysyp čo si jej spravil! Čo tajíš?"

„Nikdy."

Erik pritiahol ešte viacej a Spisovateľ naklápal hlavu do strany. Ohryzok mu vyklzol spod tlaku a prestal so sebou hýbať. Nechal Erika, nech mu stíska krk.

„Slaboch si, slabochom aj budeš. Nedodržel si ani svoj sľub, že budeme kamoši navždy. Klamal si a zdrhol. Za ňou. A teraz si klamal jej a zdrháš, čo?"

„Nechceš vedieť pravdu, tak zbohom."

„Čo?" stratil dych, keď mu Spisovateľ udrel lakťom do brucha, „ty parchant."

„Nechcel som ti klamať!"

„Ugh, jasné."

„Ale si lenivý čítať!"

„Čo to s tým má čo robiť?!"

„Napísal som ti odkaz, doteraz si ho nečítal, že?"

„Aký odkaz?"

„Odkaz aby sme sa stretli tri dni po pohrebe. Ale neprišiel si. Zjavne si ma videl, ale už si neprišiel."

„Ty si..."

„Chcel som ťa mať po svojom boku! Ale ty si proste dilino!"
„Dilino? Idiot!" vylepil Spisovateľovi facku.
„Ten odkaz som nikdy nedostal. Kde si ho nechal?"
„Na tvojom stole."
„To bude ten papier, čo mama roztrhala a vyhodila."
„Čítala ho?"
„Netuším."
„Sakra. Ak hej, tak všetci vedia, že som..."
„Živý? Pochybujem, netvária sa tak. A inak, mohol si si dať na náhrobok svoje meno. Fakt. A nie Tomáš. Tomáš doprdele. Päť rokov si klamal o svojom mene. A vlastne... dvanásť. Teraz už."
„Už ho sám neviem."
„K tomu," Iluzionista luskol prstami. Spisovateľ roztvoril dlane pred tvár. Narazil do steny za ním. Odkryl si tvár. Pozrel na Iluzionistu, ktorý k nemu kráčal krok po kroku. Túlavá sa rozpadla do bieleho priestoru aj s okolím. Iluzionista pozrel vôkol seba. Pozrel na Spisovateľa, ktorému sa rozpadali ruky. Kúsok po kúsok.
„Nie, nie, nie..." Erik pribehol k Spisovateľovi a ostal stáť sám uprostred bieleho priestoru.
„Nemôžeš ma previezť," Spisovateľ k nemu pristúpil zozadu, „priateľu."
„Stále ma nazývaš priateľom, aj keď ťa chcem pripraviť o spomienky?"
„Stále si ma nezabil."
„Moja chyba," vytasil ruku v ktorej sa v dyme zjavila dýka.
„Predsa ma chceš zabiť," pokrútil hlavou, „smutné."
„Tak pre mňa si mŕtvy už dlho," dýka sa leskla v prázdnom priestore.
„Nie."
„Ale áno."
„Nie."

„Prestaň!“
„Nie. Keby som bol pre teba dávno mŕtvy, tak by si ma nehľadal.“
„Možno nie. Ale dám ti otázku, aby si skapal neistý.“
Spisovateľ nadvihol obočie pozoroval čepel.
„Je Amanda v poriadku?“
„Čo?“
„Muselo ti to dôjsť.“
„Ty parchant! Bastard!“
„Ale,“
„Ty .... ty...“ ohnal sa rukou po Erikovi, ktorý mu švihol cez ruku dýkou. Spisovateľ ju stiahol späť a pozrel na reznú ranu.
„Vychcanec, to by bolo presné,“ dotkol sa Spisovateľovho spánku. Obráz okolo nich zrazu obsahoval stanicu Diviaky s plačúcou dievčinou na lavičke. Vedľa nej sedela Lucia a hladila ju po ramene. Záber prešiel, kde obe sedeli v aute.

„Bude to dobre,“ Lucia zaparkovala pred nemocnicou.
„No neviem,“ vystúpila z auta.
„Drž sa.“
„Ty nejdeš?“
„Nie, už musím vyraziť,“ Lucia na ňu mávla. Amanda prikývla. Pozrela na ťažké kovové dvere nemocnice. Otvorila ich a pristúpila na vrátnicu.
„Dobrý, hľadám pána...“
„Pána?“
„Dávid...“
„pán Dávid?“
„Nie nie, to je jeho krstné meno... ale... neviem priezvisko.“
„Aha, to je trošku problém,“ recepčný zdvihol pohľad na dievčinu. Nad hlavou im zaprskala lampa. Amanda zdvihla pohľad na padajúcu elektroniku. Zakryla si

rukami tvár.

„To sa nestalo," Spisovateľ opäť stál uprostred bieleho priestoru.

„Možno sa to práve deje," Iluzionista zdvihol zrak na Spisovateľa.

„Rezignujem," Spisovateľ založil ruky v bok.

„Čo to?"

„Rezignujem, nejdem sa s tebou ďalej hádať."

„Tak čo si jej to urobil?"

„Stretol. Našiel. A je o tom celý príbeh," otrčil mu zelenú knižku.

„Celý príbeh?"

„Jo," podávanú knižku pustil z ruky. Erik ju otvoril na prvých stranách. Zdvihol zrak na Spisovateľa.

„Začiatok cestovania s Amandou, správne?"

Prikývol.

„Tak sa pozrime..." riadok po riadku prechádzal sem a tam, „...no tak moment, tá fontána."

„Čítaj ďalej," Spisovateľ zavrel oči. Keď ich otvoril stáli na sychravom počasí pri vypnutej starej sídliskovej fontáne.

„Huh," Erik prešiel k malému chlapcovi, ktorý balansoval na okraji fontány. Na jednej nohe. Ruky mal rozprestreté. Prekladal nohu jednu cez druhú. Erik až teraz vo fontáne videl druhého chlapca ležať a pozeráť sa do oblohy.

„Erik, pod' sem," zavolať jeden z chlapcov.

„Už idem, [REDACTED]" a skočil na plochu, kde mala byť voda.

„Nepamätáš si svoje meno," pozrel na Spisovateľa, ktorý neotváral oči. Pozrel späť na svoje mladšie ja, ako si ľahlo na zem. Vystrčilo ukazovák k nebu.

„Ten vyzerá ako potkan!"

„Ktorý?"

„Tamten, vidíš?"

„Áno," mladý Spisovateľ hľadel na nebo, „chcel by som letieť k oblakom."

„Vtipné," dospelý Iluzionista si prezrel sídlisko, „bojíš sa výšok."

„Podme na zmrzku!" zavelil malý Erik.

„Ja nemám..."

„Ja mám."

„Ale, ale..."

„No pod'."

„To hej," Erik pozrel na malých chalanov, keď preliezali múr fontány. Pozrel na fontánu. Zazrel na jej druhom konci rozmazanú Amandu a mierne ju ošpliechala voda. Pozrel na Spisovateľa, potom vrátil pohľad späť na fontánu. Vypnutú a nebolo tam ani len chýru po Amande. Fontána sa rozplynula ako farba naliata do vody. Stálu uprostred bielej plochy s rozplývajúcimi sa farbami vo vzduchu. Zrazu stál pri Erikovi mladší Spisovateľ. Pozeral opretý o ruku z okna. Erik sklopil zrak. Povzdychol.

Spisovateľ hľadiaci z okna položil obálku na parapetu. Erik, jeho mladá verzia, vstúpila do dverí. V rukách držal škatuľu.

„Všetko najlepšie, spisovateľ," vložil škatuľu do rúk kamaráta.

„Dík," pozrel na Erika a potom späť na škatuľu, „čo to je?"

„Darček," Erik vytiahol z tašky dve fľaškové piva. Jedno mu podal.

„Mám sa báť?"

„Ale no, ██████████ otvor to."

„Tak dobre, dobre," stiahol šnúрку, „a hovoril som ti, že teraz si hovorím Tomáš."

„Aj tak ťa tak volať nebudem," rukou dal dole vrchnák, „všetko najlepšie."

„Dík," otvoril veko škatule.

„Tak čo hovoríš?"

„Ja neviem. Prečo? Napríklad," vytiahol zo škatule sadu pier a elegantnú škatuľku.

„Lebo si vravel, že chceš znovu začať písať?"

„Ale...“

„Nebol si si istý, ale išlo ti to. Chcem ťa v tom podporiť.“

„Ďakujem,“ usmial sa pričom si poškrabal líce. Otvoril malú elegantnú škatuľku. Vytiahol pero. Elegantné strieborné pero, „to muselo stať majland.“

„Uhm,“ Erik si odpil.

Starší Erik pozrel na Spisovateľa, ktorý so zatvorenými očami vyťahoval z vrečka polámané pero. Ukázal ho Erikovi.

„Sorry.“

„Hmn,“ Erik pristúpil k rozdrvenému peru, „stále ho máš.“

„Ale...“

„Viem, jedenásť rokov je dosť,“ vytiahol z vrečka elegantnú škatuľku, „mám pre teba darček na privítanie.“

Spisovateľ otvoril oči. Erik mu zošuchol zvyšky pera a položil elegantnú škatuľku do dlane. Spisovateľ nadvihol obočie. Erik sa vrátil na svoje pôvodné miesto. Spisovateľ otvoril škatuľku. Odkryl drahé karmínovo červené pero. Vzal ho do ruky. Pozrel si jeho hrot. Pootvoril ústa. Pozrel na Erika.

„Chcel som ti ho dať k dvadsať jednotke,“ mykol ramenami Erik.

„Ďakujem,“ Spisovateľ vložil pero späť do škatuľky a odložil ho do vnútorného vrečka.

„Mám meškanie len šesť rokov,“ pozrel späť na scénu, kde mladý Spisovateľ vytiahol novučký zelený zápisník. Erik, dospelý, ho akurát držal v rukách. Mladý Spisovateľ položil zápisník na parapetu k obálke.

„Kam vlastne šli?“ mladý Erik držal v ruke pivo.

„Niekam na týždeň,“ Spisovateľ si prezeral novonadobudnuté pero.

„Niekam?“

„Ani mi nepovedali kam, proste šli.“

„Zabudli, že máš narodky?“

„Asi,“ Spisovateľ položil pero do škatuľky a vzal do ruky zápisník. Otvoril ho na prvej strane.

Všetko najlepšie kamoš,

Veľa úspešných slov, krásnych viet a perfektných zápletiiek z ktorých mi (a ostatným) padne sánka. Hlavne nezabudni vždycky začať od konca. Pretože konce sú dôležité.

Sladkých šestnásť!

Tvoj Eriček :-*

Erik otvoril zápisník v jeho rukách. Vyblednutý papierik tam stále bol. Text sa dal čítať. Už nebol prilepený len kúskom lepiacej pásky. Po hranách bol oblepený vrstvou pások. Erik si utrel oko a pozrel späť na mladého Spisovateľa, ktorý sa usmial a pozrel na Erika.

„Ty si strašný magor,“ položil zápisník na parapetu a vzal si pivo. Oprel vrchnák o zuby a vytrhol ho. Vypľul ho do koša. Oprel sa o parapetu.

„Fakt si myslíš, žeby som mal znova písať?“

„Išlo ti to, bola by škoda, keby si prestal úplne, nie?“

„Ja ti neviem.“

„Kámo, pol roka si nenapísal ani čiarku.“

„Necítim sa na to.“
„Nebľni, vyžíval si sa v tom,“ pozrel na malý zošítok na stole.
„To by som...“
„Ale áno, mal si preto zápal,“ prešiel ku kamarátovi a tľapol ho po ramene, „myslím, že je čas napísať dáky koniec.“
„Tak fajn,“ vzal zápisník a otvoril ho na posledných stranách. Pozrel na Erika. Následne sa rozplynul. Spisovateľ stál oproti Erikovi, ktorý držal zápisník.
„Stretol si ju pri našej fontáne?“
„Áno.“
„Prečo si bol pri našej fontáne? Pred rokom?“
„Chcel som ísť domov,“ Spisovateľ hľadel na Erika, „znova ťa vidieť.“
„Uhm, a čo sa stalo?“
„Príbeh.“
„Príbeh,“ Erik pozrel na zápisník, „tento príbeh?“
„Tak.“
„S tým koncom, ktorý si napísal?“
Spisovateľ len prikývol. Erik pozrel na zápisník a odhodil ho na zem. Pristúpil k Spisovateľovi. Pozerali sa navzájom do očí.
„Erik,“ Spisovateľ povolil ramená a usmial sa na Erika.
„Spisovateľ,“ Erik rozprestrel ruky. Spisovateľ ho nasledoval, „nechcel som, aby to tak skončilo.“
„Ale skončí,“ Spisovateľ ho odsunul.
„Ako dlho to vieš?“
„Sedem rokov?“
„Len?“
„Možno osem,“ Spisovateľ odstúpil od Erika, „ale čo tie tvoje triky.“
„Však vieš, že som mal rád kúzla, nie? Kúzelný Erikíny.“
„To bolo trápne meno,“ Spisovateľ sa zasmial.

„Hej!“

„Poznám niekoho, kto by ťa za to *hej* zlinočoval.“

„No, aspoň tebe som dal presné meno.“

„Spisovateľ,“ Spisovateľ siahol do vrecka, „stvoril si ma.“

„Dost' možno,“ pozrel na zápisník, „stane sa to?“

„Všetko sa stalo, úplne všetko.“

„Všetko ešte nie, či?“

„Ešte ostáva pár kapitol,“ Spisovateľ vzal zápisník a pozrel vôkol seba.

„Trošku som sa stratil,“ Erik tiež kukal vôkol seba, „v koho hlave sme?“

„No...“

„Toto bude asi trochu zložitejšie vychádzanie, čo?“ Erik mávol rukou a obraz okolo nich sa rapídne rýchlo menil. Ostali stáť medzi dvoma bielymi stenami. Škrípavý zvuk za nimi ich donútil otočiť tváre.

„Aha.“

„Čo aha?“

„Bezpečnostný prvok.“

„Aký bezpečnostný prvok? Spisovateľ pozrel na Erika.

„Musíme ho zlomiť - prežiť. A nesmieme padnúť hlbšie.“

„Utekáme?“

„Máme kam?“ Erik pozrel na druhú stranu od blížiacej sa gule.

„Bež,“ Spisovateľ ho zdrapil a vbehli do chodbičky po ich ľavici. Chodba bola úzka. Guľa okolo nich prešla. Škrípala dolu uličkou až kým nenarazila na stenu. Celý labyrint sa naklopil a guľa pokračovala vľavo. Spisovateľ pozrel do malej uličky pred nimi. Za nimi padli ťažké kovové dvere. Obaja si zakryli uši. Erik pozrel nad seba. Zdrapil Spisovateľa a potiahol ho ďalej do chodbičky. Na miesto, kde stáli dopadla masa kovu. Bežali v ústrety otvoru v stene. Zhora sa spustili kovové dvere. Škrípali po krajoch. Spisovateľ skočil na brucho a prešiel po ňom až za úroveň dverí. Erik si sadol na chrbát a šnykol sa pod dvere. Tvár mu os-

tala pod približujúcimi sa dverami. Spisovateľ zdrapil jeho nohy. Erikova hlava narazila o zem. Dvere buchli o zem.

„Nemôžem," natiahol ruky k hlave, „moje vlasy!"

„Vydrž," Spisovateľ pozrel na vlasy pod dverami, „okay, to nie je pekné."

„Výborne!"

„Vydrž," Spisovateľ chytil pozdĺžnu rukoväť. Potiahol ju hore. Povolil. Vydýchol.

„Raz, dva tri," napol svaly a ťahal ich vyššie. Mierne zaškripali. Erik pomaly ťahal hlavu ďalej. Na moment mu vlasy kĺzali pod dverami. Dvere mu ich však znova privrzli. Spisovateľ pozrel na ruky. Červený pás mu zdobil dlane. Fúkol si do nich. Zdrapil dvere a potiahol ich vyššie. Erik sa odpratal od dverí. Dvere rachli.

Spisovateľ ponoril ruky do vody. Potom pozrel na Erika.

„Sorry," pozrel do boku na schodisko, „pod!"

Obaja začali bežať hore schodmi. Spisovateľ zakopol o schod. Rukami zdrapil schodisko, no noha mu padla mimo. Kĺzal sa po povrchu na kraj. Bubienny prstov mu hrabali po povrchu. Pozrel pod seba na vodu. Ruky mal takmer na okraji schodu. Erik ho chytil za predlaktia a vytiahol hore. Oprel ho o stenu.

„V pohode?"

Spisovateľ prikývol.

„Fajn, už to je len kúsok," Erik pozrel cez okraj na vodu. Čerili ju chrbty aligátorov. Schody po ktorých už prešli sa skrývali do stien. Začali šliapať po schodoch vyššie. Pomalšie. Zastali pri dverách. Erik sa sklopil ku klávesnici a naľukal na ňu osemmiestny kód. Vysunula sa z nich rukoväť. Chytil ju a otočil ňou. Pozrel na Spisovateľa. Opieral sa o stenu. Dvere zasyčali. Erik trochu cúvol pri pare, ale chytil dvere a potlačil ich. Zakryl si oči pred silným svetlom. Rukou privolal Spisovateľa.

„Rád som ťa videl kamoš," Erik potlačil Spisovateľa do dverí. Ten na neho pozrel so strachom v očiach. Otvoril ústa, no hlas už neprenikol cez bielu stenu, ktorá

ostala po dverách. Erik sa zhlboka nadýchol.

Schody mu pod nohami kĺzali. Skracovali sa. Rukami pevne stískal stenu za sebou. Dlane mu začali drieť stenu. Odlepili sa od nej...

Spisovateľ zdvihol hlavu. Na tvári mal otláčeny budík z riadiaceho pultu. Pozrel z okna. Ľudia si obzerali jeho stroj. Niekoľko metrov pred ním stál malý lokotraktor.

„Ste v poriadku pane?“ vošla na stanovisko mladá žena v bielom plášti s malým kufríkom.

„No, trochu zmätený.“

„Museli ste omdlieť,“ zasvietila mu do oka. Zložila baterku a vytiahla drevenú paličku. Poslušne otvoril ústa.

„Ste celkom v poriadku, čo sa vám stalo?“

„Asi únava.“

„Tak vám pomôže jedine odpočinok,“ zvrtila sa, „dispečer mi vravel, že sa nemám pýtať na meno, ale predsa...“

„Nepýtajte sa,“ Spisovateľ si poškrabal hlavu, pozrel na zaistenú brzdu. Vyšiel z Túlavej a pozrel na klíny pri kolesách.

„Dík za dotiahnutie,“ mávol na pána trčiaceho z malého lokotraktora. Odkývol mu a vzdaloval sa. Spisovateľ pozrel na vozne určené na prepravu uhlia kúsok od Túlavej.

„Budem ťa už musieť nabiť,“ tlápol po Túlavej a pozrel na nápis na stanici. Hronská Dúbrava.

„No výborne,“ Spisovateľ nastúpil späť do Túlavej. Pozrel na sestričku, ktorá práve nastúpila do sanitky. Do čierneho auta nakladali osobu zakrytú čiernou

plachtou. Spisovateľ pozrel do obytného priestoru.

„Nie, Erik, nie," vybehol opäť z Túlavej a pribehol k telu.

„Pane, tu nemôžete byť."

„Ja len... kto to je?"

„Starý pán, sedával tu celé dni, rozumeli by ste si," pristúpil k nemu prednosta stanice.

„Aha. Úprimnú sústrasť."

„To je dobre, ty by si si mal oddýchnuť," tľapol ho prednosta a pokračoval k práve odchádzajúcemu osobnému vlaku za výpravcom. Spisovateľ vošiel späť do svojho príbytku. Zatvoril dvere stanoviska. Sadol si na sedačku a vzal útlu knižočku s modrastým prebalom BANSKÁ BYSTRICA - DOLNÁ ŠTUBŇA 1940 - 2000. Odložil ju do skrinky medzi ostatné malé knihy. Otočený späť k stolíku zastal. Siahol do vnútorného vrečka kapsy. Nič. Žiadne rozmlátené pero. Prázdna kapsa. Hlavu otočil späť na skrinku. Ležala na nej elegantná škatuľka, skrývajúca nové karmínovo červené pero. Pod ňou ležal čisto nový zápisník s malým odkazom.

Zmeň svoj osud!

So smutným úsmevom vzal pero a začal ním točiť. Hrot vyšiel von. Všimol si na tom pere ale tlačidlo zhora. A malý otvor. Stlačil tlačidlo a z druhej strany otvoru sa rozsvietila kontrolka. Pozrel na škatuľku. Dal dole ochranný obal. Odkryl USB kábel a manuál.

„Erik, ty si blázon," šľukol perom a kontrolka zhasla. Poobzeral sa po Túlavej. Otvoril spodný kryt skrytý pod sedačkou. Vytiahol kartónovú škatuľu. Vytiahol z nej laptop. Položil ho na stolík. Chytil ho za kryt. Ruky zložil a zvesil hlavu.

„Kapacitu máš väčšiu, nie?" pozrel na novučké pero a položil ho na stolík. Notebook opäť schoval na jeho pôvodné miesto.

„Tajomstvá by mali ostať tajomstvami," položil hlavu na operadlo a zapozeral sa

do okna. Úsmev na tvári bola príjemná zmena oproti stálym útrapám a strachovaniu sa o Amandu.

„Erik, kiežby si cestoval so mnou,“ a svet sa znova rozplýval na krajinu snov.

Erik zdvihol svoju tvár zo špinavého betónu.

„Je v poriadku?“ znelo vzdialene.

„Kde sa tam vzal?“

„To je Erik, nie?“ otázky sa hrnuli jedna za druhou. Hlava mu brnela. Zdvihol pohľad na stĺpik pred ním. Spoznal by ho aj o pol noci. Bol doma. Zvalený vo fontáne.

„Kamoš, si v pohode?“ pristúpil k nemu starší chlap a pomohol mu vstať.

„Áno, hej...“ potriasol hlavou a pozrel na deti a ich mamy, či otcov. Pozrel na okno vlastnej izby na šiestom poschodí. Štvrté zľava na paneláku.

Túlavá S02E01 Medzizastávka

Text: Špajdy

Obálka: Špajdy

©2016 Špajdy

Zverejnené na eKnizky.sk